Činnost obžalovaných, v níž obžaloba spatřuje maření exekuce, se stala nahoře uvedenými dopisy, a to jednak třemi dopisy z března 1935 a jedním podáním z června 1936.

V dopisech z března 1935 bylo tvrzeno, že plat obžalovaného za měsíc únor 1935 byl vyčerpán zálohami. Je proto třeba zjistiti, zda v době doručení exekučního usnesení, dne 25. února 1935 měl obžalovaný A. ještě zálohami nevyčerpaný nárok na příjem z uvedeného poměru za měsíc únor 1935, či nikoli. Teprve pak bylo by lze si učiniti úsudek o tom, že šlo o maření exekuce vymyšlením dluhu záležejícím v přestírání, že plat za únor 1935 byl vyčerpán zálohami.

V uvedených dopisech bylo dále tvrzeno, že obžalovaný A. má plat toliko v částce 500 Kč měsíčně, ač ve skutečnosti bylo obžalovanému podle zjištění napadeného rozsudku vypláceno průměrně měsíčně 1.200 Kč. Je proto uvažovati, zda těmito dopisy měla býti mařena exekuce i tím způsobem, že bylo vymyšleno právní jednání ohledně výše platu obžalovaného A.

Pokud jde o podání z června 1936, bylo vymyšlené právní jednání o snížení platu na 250 Kč měsíčně způsobilé zmařiti uspokojení věřitele ohledně druhé exekuce (z května 1936) jen tehda, byly-li příjmy obžalovaného v této době skutečně vyšší, než řečená částka. Napadený rozsudek se však zabýval zjištěním příjmů obžalovaného toliko do doby 30. dubna 1936. Není-li však zjištěno, kolik bylo obžalovanému v době tohoto činu (v červnu 1936) skutečně vyplaceno, chybí jakýkoli podklad pro řešení otázky, že vymyšleným právním jednáním o snížení platu byla druhá exekuce mařena.

Na nalézacím soudu bude, aby uvažoval, pokud byla vymyšleným tvrzením o snížení platu od 1. června 1935 na 250 Kč měsíčně (obsaženým v dopise z června 1936) mařena i exekuce na služné zabavené již první exekucí (z února 1935).

Čís. 6201.

Pro veřejné sedění podle § 8 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. platí tytéž zásady jako pro hlavní přelíčení, tedy i předpis § 47, odst. 2 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n., že nelze pod zmatečností rozhodnouti v nepřítomnosti mladistvého obviněného.

(Rozh. ze dne 16. května 1938, Nd II 52/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v trestní věci proti ml. A. pro provinění podle § 3 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 1, 2 zák. o tul., vedené u soudu mládeže v Moravské Ostravě a předložené tímto soudem, usnesl se o návrhu uvedeného soudu na delegování soudce mládeže u okresního soudu v Čadci k dalšímu projednání této trestní věci, vyslechnuv generální prokuraturu, takto:

Podle §§ 62 a 63 tr. ř. se odnímá výjimečně tato trestní věc soudu mládeže v Moravské Ostravě a přikazuje se k dalšímu projednání soudci mládeže u okresního soudu v Čadci,

n e b o ť

v uvedené věci nutno vykonati veřejné sedění po rozumu § 8 zákona č. 562/1919 Sb. z. a n., pro které platí tytéž zásady jako pro hlavní přelíčení (§ 8, odst. 1 a tam citovaný § 7, odst. 2 cit. zák.), tedy i předpis § 47, odst. 2 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n. o tom, že nelze pod zmatečností rozhodnouti v nepřítomnosti mladistvého obviněného. Poněvadž však obviněný je nemajetný a pro velkou vzdálenost nelze předpokládati, že obviněný (bytem v K. n. Kys.) se dostaví k veřejnému sedění u soudu mládeže v Mor. Ostravě, slouží navrhovaná delegace ke zjednodušení a zlevnění řízení a jsou zde tedy důležité důvody, aby tato trestní věc byla výjimečně odňata příslušnému soudu a přikázána uvedenému soudu věcně příslušnému (§§ 62, 63 tr. ř.).

Čís. 6202.

Proti rozhodnutí zamítajícímu žádost o pominutí soudce není přípustný samostatný opravný prostředek.

(Rozh. ze dne 17. května 1938, Nd IV 18/38.)

N e j v y š š í s o u d v trestní věci proti A. a spol. pro zločin podle § 213 tr. z. atd., odmítl stížnost náhradního soukromého žalobce proti usnesení vrchního soudu v Košicích ze dne 17. března 1938.

D ů v o d y:

Proti usnesení vrchního soudu, kterým byla zamítnuta žádost soukromého žalobce, aby tato trestní věc byla podle § 29 tr. ř. odňata příslušnému krajskému soudu v B. a přikázána krajskému soudu v U. a aby z vyřizování této trestní věci byli vyloučeni členové krajského soudu v B., podal náhradní soukromý žalobce stížnost.

Podle § 29, odst. 3 tr. ř. proti usnesení vrchního soudu, kterým byla nařízena delegace jiného soudu, může si stěžovat žalobce a obviněný u nejvyššího soudu. Z toho a contrario následuje, že proti usnesení vrchního soudu, kterým byla žádost za delegaci zamítnuta, není stížnost přípustná.

Podle § 69, odst. 4, věty 2 tr. ř. není proti rozhodnutí, zamítajícímu žádost o pominutí soudce, samostatný opravný prostředek přípustný a je možno rozhodnutí takové napadati jen opravným prostředkem podaným proti rozsudku. Je tedy i v této části stížnost nepřípustná.

Byla proto stížnost jako nepřípustná v obou směrech podle § 379, odst. 3 tr. ř. odmítnuta.